

Σπυρος Καλμπαρής

ΜΙΑ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ «ΛΑΛΩ» ΤΟΥ Σ. Α. ΣΚΑΡΤΣΗ

B

«Να εισαι μονο εσυ
εδω και τωρα»

Γενικά, η ποιητική σειρά ΛΑΛΩ, αν και αποτελείται από αρκετά ποιήματα μεγάλα ή μικρά, είναι ένα μακρύ και πλατύ ποίημα με συνεπή εσωτερική συνοχή των επιμέρους παραλλαγών, όπου οι ειδικές και προσωπικές στιγμές που χρησιμοποιεί ο δημιουργός της συμπεκνώνουν και συμπεριλαμβάνουν όχι μόνον την ανθρωπινή εμπειρία αλλά και την ανθρωπινή κίνηση.

Κι αυτό είναι νομίζω η πιο εντυπωσιακή και εκπληκτική πλευρά του έργου του. Γιατί δεν υπάρχει σ' αυτό εδαφος ανωμαλίας, τεχνητό εμπόδιο, ογκος, βάρος ή σκαιώδης πυκνότητα. Ούτε βαρυθυμία: δεν υπάρχει μαυρίλα ή το τεραστίο. Τα πάντα μετρημένα. Αντιθέτα, υπάρχει η καθαρότητα: φως, διαυγεία και ημέρα. Τα πάντα εκτυλίσσονται την ημέρα: τα πάντα στο φως. Μόνον έτσι βλέπει την υποστάση του, το σώμα του. Υπάρχει, επίσης, στο έργο του λυγρότητα και ευθυγράμμιση. Μια αφηδινική λυρικότητα, μια αθωότητα, μια ηδονή κι ένας ποθος διαπερνάει όλη τη ποιητική του έκταση. Διαδάζοντας το κανείς νιώθει να τον συνοδεύει κάτι σαν μευστική σχηματίζοντας ένα περιγράμμιση, ένα σώμα που ανεβαίνει, κατεβαίνει, καμπυλώνει και κυματίζει ποτε σε σιγανό και ποτε σε γρήγορο ρυθμό. Ένα περιγράμμιση που αδελφοποιεί τα υλικά της τέχνης του, χωρίς να τα κάνει να μοιάζουν μεταξύ τους, σαν την ελληνική δημοτική ποίηση που είναι σαν ένα κυρίως τραγούδι.

Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΑ ΤΗΣ «ΛΑΛΩΣ» ΓΙΑ ΜΑΣ

Ο λόγος και η αιωνιότητα

Προκειται για μια χρησιμη — πάντα — και εξοχή δουλειά για κεινους που θα-
θελαν να παρουν μια γευση για το εργο αυτου του σημαντικου, στις μερες μας, δια-
νοητη και ποιητη, τοσο που, οσοι το γνωρισουν θα θελησουν να επικοινωνησουν και
με τη θεωρητικη κυρωση του. Και τουτο γιατι το ολο εργο του αποδεικνυει την
ευθυνη του ιδιου του δημιουργου του, την σοβαροτητα του ιδιου του εργου του και
την αξια των εκφραστικων του μεσων. Ο ρολος της γλωσσας στην ποηση του
μεταβαλλεται απο οργανο καθημερινης συνεννοησης σε μεσο εκφρασης του ποιη-
τικου συμπαγτος του. Η δε ιδεα της καθαρης ποιησης, το ξερει και το δειχνει,
ειναι απροσιτη: ειναι, ομως, γι αυτον, νομιζω, το ιδεατο οριο στις επιθυμιες και
στις δυναμεις του. Δεν γραφει ποηση για το κοινο του, για τους αναγνωστες
και γι αυτο δεν προκαλει, ουτε εντυπωσιαζει με ηχηρα λεξοτεχνηματα και α-
δειες επιδεξιότητες. Ανοιγει, ομως, δρομους επικοινωνιας για να κανει τον α-
ναγνωστη αυτο που ειναι ο ιδιος, γι αυτο που αισθανεται ο ιδιος ο αναγνωστης
σαν δικο του.

Η αξια του ανεβαινει ακομη περισσοτερο, αν αναλογισθουμε οτι ο ποιητης δεν ε-
χει ετοιμα τα μεσα που ειναι δημιουργημενα επιτηδες για την ποιητικη του δη-
μιουργια, οπως συμβαινει π.χ. με τον συνθετη ή τον ζωγραφο, μια και η ποηση,
οπως ξερουιμε, ειναι η τεχνη της γλωσσας και η γλωσσα δημιουργημα της καθη-
μερινης πρακτικης.

Ειναι, επίσης, σημαντικη δουλειά για κεινους που θαθελαν να αναζητησουν κατι
απο τον εαυτο τους. Προσωπικα ανηκω στη δευτερη κατηγορια — ή ετσι ευχε να
δω το εργο του και μ αυτη, περισσοτερο, την οπτικη γραφω τουτα εδω — και
αυτο που με εντυπωσιαζει ειναι οτι αν και ο εικονισμος των τοπιων, των κατα-